

Redactia:

Draganescu Alina
Constantinescu Andra Ioana
Matican Bogdan (Mati)
Prodescu Corneliu (Prode)
Harja Cristian
Corbu Cristina
Plesca Iulia - Catalina
Zafiu Mara
Stratulat Mihaela
Voica Mihai (Misha)
David Oana
Stanescu Tiberiu (Tibi)
Petrov Robert
Gancea Violeta
Cecati Vlad

07 iunie 90' – nascut in Romania; intitulat Toni.

Viata incepe frumos intr-o zi cu soare. Un copilas apare in bratele doctorului si este apoi dat in grija mamei sale. In scurt timp, acesta incepe incet, incet sa invete! Mai intai “mama”, apoi “tata”, iar ceva mai tarziu “Mos Craciun cu plete dalbe”...toate chestii scriptice inasa. Adevarata sa educatie incepe cand parintii poarta prima “discutie serioasa” cu micutul. Copilul afla despre Dumnezeu si credinta sau crezul aferent; aude despre bani si rolul lor in viata; invata sa-si respecte aproapele si sa nu il desconsidera. In acelasi timp, parintii ii spun, poate de la o varsta prea frageda pentru ca acesta sa poata constientiza deplin, cel mai crud dar direct lucru de care se va lovi in viata: tot timpul sa iti asiguri mai intai propria bunastare! – “look out for number one”, cum ar spune americanii. In esenta, copilul primeste cei 7 ani de acasa.

15 septembrie 97' - numar matricol: 147/123; prima zi de scoala.

Educatia continua! – unii ar spune chiar ca acum incepe... Prima zi de scoala este una de teama (de necunoscut in principal), de ingrijorare si nerabdare, pentru ca este de altfel un nou inceput ce urmeaza sa-i modeleze viata. Scoala va fi mediul in care acesta va evolua pentru viitorii *multi* ani!...intr-o buna masura, fapt desi poate de nedorit, educarea sa isi muta centrul din planul familial in cel al institutiei sistemului. Acest sistem este foarte bine organizat de altfel, avand in prim plan, evident, bunastarea si dezvoltarea elevului intr-un om matur si responsabil...un roman model!

15 septembrie 01' - numar matricol: 128/109; intaia zi de gimnaziu.

Inca de cand este pus in bancile scolii, intelectul si dezvoltarea mentala a elevului iau, intr-o anumita masura o pozitie secundara sau cel mult echivalenta ca importanta cu dezvoltarea sociala – fapt ce continua pe toata durata vietii sale de scolar. Un colectiv de copii pe cat de diferiti, pe atat de influenti (atat intre ei cat si cu Toni) lucreaza cu mintea elevului mai ceva ca un brutar cu coca sa. Astfel, inconjurat de caractere din variate paturi sociale, Toni isi aduce aminte de ce ii spusese mama sa de cand era inca prea mic si incepe sa realizeze ca binele sau este primordial si din nou, incet, incet, incepe sa invete! El constientizeaza ca poate prietenul lui ce avea media 6 la mate, luase 10 la admiterea in gimnaziu nu chiar pe munca lui. Se gandeste ca cei 3 copii de profesori de ii avea in clasa, adesea favorizati, nu erau chiar idealul de elevi silitori, implicati si dedicati. Intelege ca cei 5 prieteni mai mari pe care ii avea nu l-ar fi acceptat in grupul lor fara o nota de falsitate din partea lui. Cu timpul, Toni

intelege ca multe lucruri nu au sens in viata si contempland, face o alegere; o alegere ca oricare alta, ce atat de multi inaintea lui o facusera, dar o alegere din nou definitorie...el alege sa emuleze nesimtirea celor din jur, dar avand in el idealurile si principiile parentale, acesta chiar perfectioneaza totul - increzator ca poate tine sentimentele sub control, asa cum picatura de cerneala turnata in fiola sa de apa clara sigur nu ar schimba cu nimic textura amestecului!

17 iulie 09' – Revelatia!...

Gata! 12 ani de scoala, terminati in ziua in care Toni realizeaza nu doar ca, ci si cat s-a schimbat! Scoala il trecuse pe el, copilul cu idei nobile si relativ bine intentionate, printr-o mare varietate de experiente educative modelandu-i personalitatea in forma cea mai recenta. Astfel, Toni devine constient de tot ceea ce a "izbutit" sa faca in primii 12 ani ai educatiei sale formale si poate cel mai mult in ultimii 4...

Avusese parte de 2 ani de liceu alaturi de Alina, o fata principiala, dar incapatanata si tupeista. Acei 2 ani ii aratasera ca de fapt, in adancul fiintei sale si el era un idealist. Avea, sau mai bine zis, avusese odata un set de principii puternice in viata (Alina fusese probabil cel mai bun lucru ce i se intamplase in toti cei 12 ani de scoala, insa cand ajunsese sa inteleaga asta, deja fusese mult prea tarziu). Pe tot parcursul liceului isi inselase constant insa toate aceste principii, in mod progresiv chiar, iar aceasta constientizare il bulversa!

Cei 4 prieteni pe care-i avusese in liceu ii apareau acum ca o simpla unealta pentru integrarea sa in societate. Mai mult, el insusi fusese intr-un fel o marioneta a dorintei sale de acceptare, fiindca nu-si putea aduce aminte nicio instanta in care chiar fusese onest in legatura cu propria sa personalitate (in relatia cu ei), exceptand partea aceea confuza in care uitase de fapt cine era el cu adevarat.

Pe langa acesti oameni, Toni avusese capacitatea de a castiga respectul si al altora, respect ce acum intelegea ca oricum nu-l dorise. Castigase admiratia unor oameni influentabili doar de mitocanie, pentru simplu fapt ca simtise nevoia de popularitate, insa acum se simtea coplesit de furie, caci nesimtirea si rautatea ii stateau ca o cruce pe umeri...o cruce grea si apasatoare!

Poate cel mai infricosator pentru Toni era faptul ca, incercand sa-si analizeze viata de scolar, putea observa doar regulile dupa care se ghidase...reguli ce de fapt si le impusese singur...reguli de care era cu adevarat scarbit, ajuns acum la capat de drum...reguli ce ii permisesera sa

Paine - Aliment comestibil plasat la mesele de la cantina in cosuri albe de dimnsiuni mici. Este utilizat atat in cadrul procesului de hranire, cat si in cadrul asalturilor spontane asupra anumitor judete.

Pixuri - instrumente de scris cu mina albastra in general care se gasesc in numar nelimitat la secretariat.

Somn- Activitate vitala omului. Chiar daca in anumite situatii, el este amanat, el va reveni in ochii si in activitatea cerebrala dupa un timp relativ scurt, demonstrandu-si necesitatea.

Tricouri - articole vestimentare ce isi schimba adeseori coloristica si constituie uniforma taberei, respectata mai mult sau mai putin de elevi.

si mai mult daca detin si alte elemente auxiliare: pene, capodastru, corzi suplimentare pe care sunt dispusi sa le paseze.

Dimineata - Moment al zilei variabil in functie de elev, caracterizat prin primele doua ore dupa trezire. Cel mai adesea poate fi incadrat intre orele 11 si 13. Totusi, el se poate extinde in afara acestui interval, in functie de dispozitia, obisnuitele si somnul elevilor.

Dimineata matinala- Moment al zilei in care rasare soarele si elevii sunt treji de ziua calendaristica trecuta. Apare in cazul in care elevii practica diferite activitati pasionante din tabara.

Ia Pinu' - (fara bani) Formula colocviala a expresiei adresate de organizatori: premiul II se acorda elevului/ei.... ; vechimea expresiei este de 10 ani.

(cu bani) situatie speciala in care unii indivizi decid sa apara in Poiana in ciuda faptului ca nu detin acte care sa le garanteze participarea.

Iaurt - Aliment lactat oferit la cina si apreciat drept gustos. Totusi, calitatile sale hidratante si de consistenta ajung sa fie mult mai apreciate in tabara printre elevii matinali.

Maticaniada - epopee a aventurilor unui erou celebru pe parcursul a mai multe secol ce a fost publicata in revista taberei.

Mese - loc de desfasurare a multiple activitati. Ele se regasesc atat in interiorul taberei cat si la magazin/terasa/mall.

Pana de chitara - Element util chitaristilor, de dimensiuni mici, deci evident usor de pierdut. De aceea, unii creeaza noi pene de chitara din monede, cartele de telefon, prezervative etc.

Paturi - textile nu foarte pufoase de culori variabile care se gasesc pe ficare pat dintr-o camera. Destinatia lor este de a incalzi oamenii infrigurati. In caz de temperaturi ridicate, ele ajung sa stea in dulapuri. Creeaza adesea probleme la nivelul cantitativ raportat la elementele ce se regasesc in camere la finalul taberei.

treaca prin viata intr-un fel de cusca de fier...cusca ce insa, numai protectie nu-i adusese!

Contrastul dintre principiile vechi, influenta constanta si capacitatea sa de a transforma orice trasatura asimilata in ceva productiv pentru bunastarea sa il lasau bulversat, confuz! Alina ii spusese ca are "potential de maretie"; mama ii spusese sa aiba grija mai intai de el; scoala, viata, conditiile si perfectionismul il invatasera sa se adapteze si sa razbata...

**Fusese un copil/elev ok...Dar ce devenise???

Dansul ielelor

Baiatul ii zambi inapoi. Dansezi? Desigur. Dar ea stia ca, de fapt, nu isi dorea asta, nu vroia nici macar sa fie acolo.

Petrecerea era zgomotoasa si ea dadea impresia ca se distreaza. Venise cu prietenii ei, aceiasi care ii dadusera sa bea, o invatasera sa fumeze, sa se simta bine cu ei. In momente ca acestea, ajungea sa se simta o victima. Stia ca nu poate fi adevarat – doar ea alesese sa stea cu ei, sa accepte tot ce ii spuneau.

Isi dadu seama ca el ii vorbea. Scuzama, ce ai spus? Esti foarte draguta. Surase, desi ar fi vrut sa ii spuna sa o lase naibii in pace. Isi juca rolul cu acuratete.

Ea nu era asa. Era mai degraba o singuratica inclinata spre arta. Pictura era modul ei de a se descarca. Intensitatea culorilor pe panza o definea si adeseori ajungea sa-si exprime visele prin miscari scurte de pensula.

Pe jumatate constienta auzi ultimele note ale melodiei. Baiatul nu isi lua insa mana de pe talia ei. El aprinse un joint si i-l dadu. Ea trase cu nesat fumul dens pana ce privirea i se incetosasa.

Ei erau colegii ei de clasa. Considerata o fraiera, ajunsese cu ei doar pentru indrazneala de a le implini una dintre porunci. De atunci a inceput sa fie una de-a lor, a invatat sa fie una de-a lor.

Principiile puternice i s-au spulberat de indata si a ajuns sa nu se mai recunoasca pe sine insasi. A incetat sa mai picteze, descarcandu-se in

betii crunte si nopti nebune. Desi isi dadea seama ca nu este bine, continua insa sa o faca, fara sa stie de ce.

Ii simti buzele apasate asupra buzelor ei. Duhnea a alcool. Sarutul acela avea ceva animalic in el. O lua in brate si o duse in camera de alaturi, in timp ce mintea ei ii striga necontenit sa se opreasca, insa ea nu se impotrivi.

Era constienta ca sa schimbase, si, desi noua viata nu-i era pe plac, cel putin facea parte dintr-un grup. Se instrainase de ea insasi, ajunsese o caricatura a ceea ce fusese odinioara. Devenise sclava propriei masti.

Merry Christmas!

Radacina, tulpina, crengi si o multime de ace. Asa as descrie un brad. Un brad verde, cu o coroana dispusa simetric, un adevarat pom de Craciun perfect care nu-si pierde acele, care miroase a iarna si ramane verde tot anul. Pare pomul ideal pentru Craciunul perfect pe care-l dorim cu totii. Si cu toate acestea nu lipseste decat un singur lucru – realitatea. Pomul in cauza e doar reprezentarea ireala a ceva ce cu totii visam. Asemenea, fiecare din noi incercam sa fim in viata bradul ideal, chiar daca infatisarea noastra este evident de plastic. De ce ai prefera o imitatie de plastic in locul lucrului real? Din simplul motiv ca nu stii ca este de plastic.

Pana si acest mic amanunt, i.e. comercializarea unei imagini in locul respectarii unei traditii invita o minte tanara de copil sa faca o alegere mai mult sau mai putin fortata, mai mult sau mai putin inconstienta. Pus intr-o comunitate, va incerca sa se asocieze cu idei in loc sa-si dezvolte o identitate proprie. Va imbraca haine de firma nu pentru confortul pe care-l ofera, ci pentru imaginea pe care o proiecteaza asupra sa. Va incerca sa obtina varful de gama in materie de telefonie mobila nu pentru functia de GPS sau viteza cu care proceseaza datele, ci pentru ca este ultimul model aparut, iar colegii stiu asta. Va poza chiar in pom de Craciun de plastic daca asa se face remarcat mai repede.

Intr-un fel, nu scoala e de vina aici; se resimte doar presiunea societatii in care hainele fac omul, in care prima impresie este exclusiv vizuala. Dar iluzia este cu succes intretinuta de principala ocupatie a

22 :45 P.M. : Abia astept sa zbor din nou...

Dictionar

Amfiteatru - serie de noua trepte amenajate langa cabana Magura; loc preferat de furnici; loc pentru ateliere gen: dezbateri, engleza, dansuri populare,

mima

loc pntru privit cerul si frecat menta si inghetat seara

Atelier - denumire oarecum pretentioasa pentru diferitele activitati din tabara. Se pot incadra atat cursuri educative, cat si jocuri ce tin de aria zeitei Fortuna.

Biscuiti - aliment esential in supravietuirea in diminetile matinale (nu e pleonasm: vezi diferenta intre dimineti si dimineti matinale). In cazul unui numar mic de asemenea alimente, valoarea lor creste considerabil. Biscuitii ajung sa devina magici.

Bridge - Joc clasic de carti cu reguli bine stabilite etc. In ciuda acestui fapt, ultima tendinta este de a juca cu doi *morti* in loc de unul. Viitorul promite un joc de bridge cu cartile pe fata.

Cantina - Loc bine delimitat unde se petrec activitati variate: masa, concursuri si nu in ultimul rand razboaiele ... napoleoniene.

Capsune - Fructe rosii, dulci, cu frunzulite verzi. Pentru lamurire asupra formei vezi imaginea. Desi in perioada taberei ele sunt deja in extrasezon, o buna parte din elevi sunt foarte pasionati de ele, ajungand pana la a-si risca bunastarea pentru a le cauta prin padure, pe langa stupii de albine.

Chitare - Instrumente muzicale esentiale in tabara. Cu cat mai multe, cu atat mai bine. Posesorii de asemenea instrumente au o popularitate crescuta, in jurul lor strangandu-se adesea o multitudine de alti oameni dornici sa ii asculte si sa fredoneze alaturi de ei. Faima chitaristilor creste

13 :50 P.M. : M-a ascultat la fizica. Am stiut perfect toate formulele la electricitate, desi habar n-am ce contine un circuit. Dar nimeni din clasa nu stie. Oricum nu ne trebuie.

15 :05 P.M. : Am scapat. Zeci de elevi se inghesuie usurati pe usa de iesire. Sunt si eu printre ei : un elev tipic dupa o zi de scoala banala.

16 :15 P.M. : Mama ma intreaba ce-am invatat azi la scoala. Ii raspund ca am facut bine la teza si am luat 10 la fizica. Ar trebui sa fiu mandru : probabil voi avea din nou media peste 9. Ma duc sa copiez de pe net eseul pentru maine.

16 :30 P.M. : Realizez ca mama ma intrebase ce am INVATAT azi.

16 :31 P.M. : Imi dau seama ca n-am mai invatat nimic la scoala de prea mult timp. Ma intriga; sunt un elev destul de bun. Ceva nu e in regula: parca imi placea sa invat! Aud in minte propriile epitete : latina moarta, istorie monotona, chimie inutila, fizica ilogica. Ar trebui sa le iau ca scuze ? Nu ma incalzeste cu nimic. Ma simt ignorant.

17 :10 P.M. : Pai sigur ca nu stiu nimic. Scopul meu este sa trec cu note mari prin scoala, nu sa invat. Totul se reduce la note. Daca proful nu imi explica de unde vine formula si imi cere sa o tocesc, ma conformez si o fac. Daca e posibil sa copiez in 10 minute eseul in loc sa il elaborez in doua ore, ma simt usurat si o fac. Daca mi se ofera o cale usoara de a ma eschiva, o imbratisez bucuros. Am nevoie de o gura de aer proaspat.

18 :30 P.M. : In fiecare dimineata imi pun de bunavoie armura conformismului. Ma apara de riscuri, de dureri, de munca. Ma alatur miilor de soldati apasati de aceeasi masa inutila de otel. Trecem nevatamati prin viata. Dar prin otel nu trec parerile mele, gandurile, intrebarile existentiale. Ma complac in mediocritate.

18 :35 P.M. : Am uitat cat imi placea sa filozofez. O sa imi scriu singur eseul.

22 : 15 P.M. : Au fost 3 ore imbucuratoare. Asta era aerul proaspat de care aveam nevoie. Am scris cu inversunare si am gandit cu sete. Sunt extenuat si multumit copilariei si adolescentei. Spunem ca scoala il educa pe elev

pentru a se integra in societate, si intr-adevar asta se intampla: ne este intiparita fiecareia dintre noi ideea ca aspectul conteaza mai mult decat empatia, loialitatea si inteligenta luate la un loc. Interactionam cu oamenii cu aspect multumitor, care respecta anumite tipare (ele insele create de noi) si nu cu cei care invata bine sau sunt talentati.

Tiparele create de elevi se rasfrang implicit apoi asupra procesului educational. Se asteapta de la profesor sa pozeze in dascalul ideal, care stie tot despre materia pe care o preda, care nu greseste niciodata, nu are vicii sau defecte majore. Un profesor trebuie sa dea exemplu unui elev prin ceea ce face si exact asta se intampla. Ca rezultat, elevul invata ca trebuie sa se prefaca tot timpul, sa apara bine pregatit, stapan pe situatie si interesat chiar atunci cand situatia reala este complet alta. Deprindem astfel tehnici de camuflare si supravietuire elementare pentru obtinerea unui statut pe care de fapt nu-l meritam si pe care, daca-am fi onesti nu l-am obtine.

Cati ridicam mana atunci cand nu ne-am facut tema? Prea putini in comparatie cu numarul real. Toti pozam in niste constiinciosi timizi sau modesti sperand sa trecem neobservati. Exista o vorba straveche ce zice ca greseala recunoscuta e pe jumătate iertata, dar cati dintre putinii elevi onesti care-si recunosc lacunele obtin un avantaj real in comparatie cu cei care si le trec sub tacere? Experienta dobandita ne invata sa pozam in negustori cinstiti chiar cand suntem hoti neprinsi. Pusi in fata acestei metode care da roade, ce m-ar putea face sa renunt la dorinta de a parea altcineva decat sunt?

O viziune asupra lenei

Definitie: stare de bagpicioism nejustificata, sinonim (nu perfect) si cauzator de: lipsa de timp, dileme, probleme de memorie, dureri de cap/gat/cot/dupa ceafa

Clasificare: prezinta o ierarhizare inversa piramidei lui Maslow, pornind de la auto-realizare; diferentele intre trepte sunt mai putin pronuntate

Exemple de manifestari:

- teme/proiecte/pregatire pentru olimpiade/concursuri? Nah, ca am timp! Hai o ora de DotA/WoW/plimbat de-aiurea prin casa/...

- sa cant un pic/mai ies pe-afara/ma pregatesc pentru cariera extraordinara pe care o visam mereu? Mai incolo; hai o ora de *activitate irelevanta* !

- o carte? Mai bine 52!

- ”Am examen maine! Hai sa beau cu amicii!”

Cand realizezi ca suferi de lene:

- devine miezul noptii si realizezi ca inca nu ai scris eseul, problemele la fizica si tema la mate pentru ziua urmatoare

- la concursul la care puteai sa pariezi bani ca vei castiga termini pe 31 (numar, evident, relativ)

- descoperi la curatenia ocazionala a camerei ca traiesti intr-o cocina

- ”...!!! Am teza azi! Nu stiu nimic!”

- (caz grav) Ai revelatia foarte neplacuta ca stii cu mult mai putine decat ti-ai fi dorit, ca sunt foarte multe lucruri pe care ai fi vrut sa le faci si ca nu mai ai timp sa indrepti ceva (ultima propozitie nu este in mod normal caracteristica lenesilor inraiti)

- (caz extrem) Orice activitate solicitata de cei din jur pentru un scop lucrativ, educativ devine epuizanta si este dusa la indeplinire cu intarzieri uriase si total nemotivate. Se ajunge la un concept numit adesea puturosenie, individul putand fi considerat parazitara pentru societate.

Efecte asupra societatii:

La nivel de grup: lenea este molipsitoare in absenta unui vaccin. Ea se poate raspandi cu repeziciune ajungand sa acapareze comunitati intregi: clase, familii etc. In timp, efectele asupra individului devin tot mai pronuntate. Cel care devine angajat nu isi indeplineste indatoririle, nu este punctual. Prezenta sa ajunge deranjanta pentru cei care nu sunt in aceasta stare. In anumite cazuri, el ajunge sa lase in urma sa un iz inconfundabil (“pute a lene”). Aparitia lenei in cadrul unui grup duce la dezvoltarea altor ”caracteristici” precum indiferenta sau profitorismul.

Efecte asupra propriei persoane:

- titlu onofiric de ”om neserios”/”puturos”

mine intrigati – eram ciudatul care zboara. Dar, pe masura ce ma indepartam, am remarcat un murmur de admiratie. Deja ma apreciau ! “Stati sa ma vedeti ”, le-am soptit eu increzator. Doua-trei lupinguri si, specialitatea mea, ascensiunea in spirala...

6 :30 A.M. : Un tiuit exasperant ma impinge violent pe ceva solid. Imi pipai ingrijorat umerii – mi-au disparut aripile. S-a terminat...

7 :00 A.M. : Ma imbrac apatic. Hainele imi apasa greu trupul inca nedezmortit. Numai cat ma gandesc la teza de azi, imi pierd orice urma de chef de viata. Jur ca am incercat sa citesc aseara, dar pentru mine chimia a fost intotdeauna o mare nebuloasa. Am rasfoit la intamplare caietul. Stiam eu ca e inutil! Cu o mandrie paradoxala ca am avut dreptate, mi-am facut repede niste fituici si m-am culcat.

7 :55 A.M. : Sunt inca in autobuz. Iar intarzii la ora lui Xulescu. E groaznic de aglomerat. Cred ca sunt claustrofob. Daca as mai avea aripile alea...

8 :40 A.M. : Iar am istoria...iar se dilata timpul cu nerusinare. Xulescu nici n-a observat cand am intrat. Continua sa citeasca monoton, cu glasul lui taraganat, de pe foile galbene de pe care i-a predat probabil si tatei. Niciodata nu ridica privirea. Niciodata nu divagheaza, ce sa mai sper la vreo poanta. Inainte, eram pasionat de istorie. Eram fascinat de romani si l-am intrebat odata pe Xulescu despre viata gladiatorilor. Intrebarea s-a disipat in tacerea penibila ce a urmat. Xulescu s-a facut ca n-a auzit si a revenit buimac la salvatoarele foi. De atunci n-am mai intrebat nimic. Scriu mecanic toate numele alea de regi despre care nu stiu decat intre ce ani au trait. Nu-mi mai place istoria...

10 :50 A.M. : Am scapat de teza. Cred ca iau 10. Proful a gasit ceva fascinant in copacul de la fereastra si s-a uitat pe geam toata ora. Am putut copia lejer. Satisfactie: zero.

12 :25 P.M. : Latina. Andrei face misto de nasul coroiat al profei. Eu ranjesc tamp, desi profa mi-a pus mereu note bune fara sa stiu o iota. Dar Andrei e cel mai tare tip din clasa si toata lumea rade la glumele lui. Poate o sa devin si eu prietenul lui...

Poți să accepți că cineva a fost într-o anumită situație mai bun ca tine? Dai mâna fără ipocrizie la sfârșitul unui meci cu cei care te-au învins? Ai acuzat vreodată exclusiv arbitrii de o înfrângere?

Rare sunt situațiile în care cineva un elev pierde cu grație. Și de ce elev? Pentru că școala e mediul în care individul e cel mai adesea comparat cu alții. Și tocmai în acest context care ar trebui să fie educativ în această privință elevul nu poate să conceapă că altcineva a fost mai bun într-o întrecere. Nici măcar când efortul pe care l-a depus pregătindu-se pentru respectiva competiție a fost nul nu e acceptabilă înfrângerea. Și atunci de unde apar elevii care pierd cu eleganță, care îi felicitează pe cei care au luat premiul I sau o notă mai mare ca ei? N-am știut multă vreme cum știe cineva să piardă. Nici n-am știut dacă verbul a ști e cel potrivit. Adică dacă ține de cunoaștere, de învățare, de mediu, de școală... Pe tine cine te-a învățat să pierzi? Școala care nu te aruncă prea des în competiții? Părinții protectivi, mândri de calitățile tale, care își doresc prea mult să învingi? Ai avut un anume model?

Capacitatea de resemnare pare o noțiune sofisticată, neesențială în dezvoltare. Ce contează dacă cineva face scandal când pierde? Doar n-o să ignorăm/desconsiderăm o persoană pentru asta... E o sofisticare inutilă. Nu e ca și cum ne-am aroga un drept de a-i judeca pe ceilalți dintr-o postură ușor ipocrit moralizatoare? Ha, ha nu știi să pierzi, nu ai rafinament. Și totuși e mai mult în această capacitate... În primul rând nu ține de lipsa de ambiție, de neimplicare. E o inteligență utilizată constructiv, acceptând ideea că nu poți fi mereu primul. E respect față de ceilalți: că adversarii au fost mai buni, că arbitrii au dat un verdict corect. La exemplu de la doi copii mici care stau la nesfârșit pe o bancă luând mereu de la capăt același joc, fără să le pese de înfrângere.

“Zbor” sablonizat

6:25 A.M.: Zbor lin deasupra norilor dulci. Am aripi translucide de voal și ma avant vertical spre soare. Am sete de zbor – doar așa ma simt cu adevărat liber. A fost greu, dar am reușit să scap. Sunt curajos! Se uitau la

- forma fizică precară caracterizată prin: excesul sau (mai rar) lipsa totală de țesuturi adipoase (denumire populară: ”sunci”), aspect facial neingrijit, iz de transpirație

- neajunsuri personale și profesionale care pot culmina cu un trai slab spre mediocru.

Remedii:

Nu există remediu permanent pentru lene; nesupravegheate, persoanele tratate vor regresa până la punctul de pornire. Ajutor din partea persoanelor neafectate sau activități intelectuale (ex. citit, practicarea muzicii) sau exterioare (sporturi, ieșiri în societate) în cantități moderate pot duce la ameliorarea lenei până în punctul în care măsuri mai drastice pot fi luate, iar telul acestora să fie complet înțeles și susținut de pacient.

De ce elevii devin profitori?

De ce o multitudine de elevi copiaza în mod constant la teste? Există o varietate de explicații și scuze: ca materia școlară este prea încărcată, ca programa cuprinde prea multe obiecte. Dar de ce apar elevii care copiaza la anatomie când vor să dea la medicină?

Încercarea de eschivare de muncă, de obținere a unor avantaje nemeritate definește multă lume din societatea autohtonă contemporană (deși domnul Caragiale induce ideea că această însușire era extrem de prezentă și în epoca dumealui). Momentul în care aceasta ”caracteristică” apare și se dezvoltă e bineînțeles cel al școlii. Dragă noastră școală care ne trece prin atatea, care ne învață atatea. Elevii ”evoluează” în profitori, în primul rând, pentru că le este permis, într-o oarecare măsură, pentru că au exemple în lumea adulților...

Copilul observă și masoara riscul la care se expune prin încălcarea regulilor, iar uneori, învață ”trucuri” de la alții, despre cum se poate reuși cu cât mai puțină muncă, pe calea cea mai simplă, ce trebuie să aibă în vedere, și cum poate să scape cu bine din situații incomfortabile.

Totul pornește de la înșelarea unor persoane (părinți, profesori) sau abuzul de bunăvoință acestora. Odată descoperite slăbiciunile adulților din jur, el nu va ezita să le exploateze, fapt specific uman. Această tendință de

a profita provine atat din instinctul de supravietuire, cat si dintr-o "economie de mijloace". Practic raportul munca / rezultat trebuie sa fie cat mai mic. Avand la baza aceste premise, apar progresiv toate manifestarile: trisarea (fie la jocuri, fie evitarea pedepselor), minciuna, prietenii din interes.

Evolutia individului depinde de foarte multi factori, dar cei mai importanti sunt educatia si morala primita. Daca familia reuseste sa transmita copilului un set de norme despre munca, respect fata de ceilalti, cinste, cel mai probabil, acel copil va creste ca un individ responsabil, plin de scrupule.

Dar profitorul e o persoana care cauta sa castige in orice situatie, netinand seama de interesul celorlalti. Exista destul de multe persoane de acest gen. Dorind sa profite cat mai mult de pe urma unei situatii sau a unor persoane, da dovada de primitivism de lipsa de umanitate... Acesti oameni rareori privesc problema din alta perspectiva decat cea a castigurilor.

Etapa scolara apare ca una cheie in intrebarea: a fi sau a nu fi profitor? Daca elevului ii este permis sa profite, sa triseze, o va face, in absenta unei educatii solide. In primul rand, la varste mici, pentru ca atunci functioneaza mecanismul "De ce nu?", iar la varste mai mari, vor avea cu totul alte ocupatii decat sa se gandeasca sa isi schimbe atitudinea. Vor continua sa creada ca ceea ce fac ei este cat se poate de firesc sau obisnuit, iar orice inconvenient in cursul vietii de scolar trebuie insotit de *imprecatiile de rigoare*. Aria de conflict care se intreveede e „cei sapte ani de acasa pot invinge tentatia fituicii?”

Arcadia singuratatii

Mai toti adultii ne predica uneori fara a beneficia de urechile sau atentia noastra: adolescenta este o perioada de neuitat. Poate fi vazuta ca un varf al cotelor emotionale, punctul maxim de intensitate a traiirii, dar si ca o etapa a perpetuei schimbari. Aceste fapt ii face pe unii sa creada ca nicicand nu esti mai singur ca in adolescenta. Intensitatea acestor schimbari si multitudinea planurilor in care apar (social, familial, fizic si afectiv) determina adolescentul sa devina impulsiv, visator, hipersensibil,

Sfarseste deci un om cu conditie, dar handicapat din punct de vedere moral. La aceeasi conditie ajunge si un tip inteligent, informat, avand insa si spirit practic, care n-a sarit peste etapele vietii. Pur si simplu, a lucrat intr-o societate, i-a pasat de ce se intampla in jurul lui, gasind astfel portite salvatoare. Acest om ajunge reusit atat pe plan academic cat si pe plan personal.

Viata e data sa fie traita si nu ignorata.

Indiferenta nu te ucide in mod direct, ci te distruge ca om...copile, arata ca iti pasa!

Știința jocului

"o cupă", "una fără atu", "două trefle", "pas", "două caro", "pas", "două fără atu", "pas", "trei fără atu", "pas", "pas", "pas".

-Okay, dă carte! Cinci de treflă, perfect ! Pune cărțile jos !

-Cum ai putut să licitezi două fără atu cu doar nouă puncte în mână ? Nu-ți dai seama că o să pierdem ?

Știi să fii copil ? Știi să te joci frumos și cuminte așa cum îți spunea mama ? Să nu te bosumfli și să nu faci scandal ?

-Datorită faptului că am câștigat aceste trei arii de conflict, considerăm că am câștigat dezbaterea de astăzi.

-Verdictul arbitrilor este că, în ciuda convingerii ultimului negator, dezbaterea a fost câștigată de afirmatori...

-Nu, am câștigat ! Vorbitorul lor trei nu a făcut voting issues, deci nu au cum să câștige, arbitrii au fost părtinitori !

Omul e pasionat prin natura sa de competiție.

Diferența dintre a câștiga și a pierde este uneori mică, alteori grăitor de mare.

Gustul victoriei e foarte plăcut.

Uneori, victoria sau înfrângerea nu ține de prestația participanților, ci de factori externi, care pot fi incluși la categoria noroc.

Geometria umanului

Romb...patrat inclinat cu 45 de grade. Aproximativ de 30 de centimetri, albastru bleu scris pe albastru inchis: "VILA BRADU". Poti analiza atent, observand fiecare detaliu sau poti trece efectiv pe langa una din multele vile care au fix acelasi romb/patrat, neobservandu-l. Cauze: neatentie, lipsa de observatie, pura indiferenta...

E destul de simplu: poti alege sa traiesti printre oameni, efectiv sa traiesti printre ei sau poti alege sa-ti traiesti propria fictiune. Oamenii sunt mamifere superioare (autodeclarate) care implica pe langa nevoi fizice, emotii. La randul tau, tu, un pui de om, poti accepta ca ai sentimente, deci slabiciuni, si ca cei din jur iti seamana perfect, chiar daca isi mascheaza sau nu propria conditie umana. Traind intr-o comunitate poti arata ca-ti pasa, ca te implici si in problemele celorlalti, ca nu esti un sloi de gheata si ca in momentele lor de slabiciune te-ai regasit si tu la un moment dat. Daca nu esti unilateral si egoist dovedesti ca esti unul dintre ei, propriile impasuri neluand astfel proportii monumentale.

Societatea romaneasca impune indirect in sistemul de invatamant ca profesorul, intelectualul pur roman, care n-a reusit sa depaseasca bariera de a fi "roman mediocru" intr-o lume prinsa in vartejul prea rapid al dezvoltarii si modernismului, sa-si indrume elevul prin orice mijloace sa rupa aceasta bariera. Abordeaza metodologia pur teoretica stand drept, indiferent, un munte de roca impunator care-si preda materia ca un profesionist in artele teoriei. Elevul devine astfel un burete ce pare a absorbi o cantitate nelimitata de cunostinte. Adesori, acesta se suprasolicita din incercarea de a-i epata pe cei din jur.

Pe parcurs ajunge sa considere ca tara in care traieste nu ii ofera suficiente sanse pentru a-si atinge telurile. Urmarindu-si viitorul imaginat pleaca din mediul sau initial spre altul. Aici se confrunta cu o societate care cere fapte clare, concrete. Egocentrist, excesiv de muncitor, motivat de dorinta de "a ajunge *cineva* in viata", isi satisface setea de a depasi arhetipul mediocritatii, devenind imun. La un moment dat, realizeaza ca timpul a trecut si ca prin indiferenta si masca pe care a purtat-o de-a lungul acestui proces a ajuns un om izolat. Viata sa se rezuma la intervalul dintre momentul in care a realizat ca e un neofit si cel in care a ajuns la conditia unui om respectabil...Singurul lucru care defineste aceasta perioada e cantitatea imensa de munca care a anihilat orice fel de viata sociala.increzator, emotiv, nerabdator. Acest dezechilibru de stari este

increzator, emotiv, nerabdator. Acest dezechilibru de stari este dificil de controlat si determina cel mai adesea o izolare. Aceasta stare nu este sinonima neaparat cu insingurarea. Desi poti sa te ascunzi in spatele picturii, al muzicii, te poti izola de fapt chiar intr-un grup de prieteni, intr-un cuplu...

Amicii, gasca, banda apare ca un mediu sigur care pune un paravan fata de lumea exterioara. Relaxarea in cateva glume, cateva jocuri ce se desfasoara intr-un ritual dau adolescentului un sentiment ciudat de securitate. Posibilitatea de a-ti ascunde propriile trairi in discutii filozofice interminabile atat de caracteristice adolescentei e una reconfortanta. Nu sunt acceptati membri noi, este evitata interactiunea cu alte grupuri. Izolarea in grup e practica. Si cum s-ar iesi din ea? Nimeni nu stie, nimeni nu vrea sa stie. Si de ce ai vrea? La urma urmei, pentru momentul respectiv, ai tot ceea ce vrei! Ai un grup de oameni cu care te simti bine, care te inteleg, care iti seamana pana la identitate si care iti permit sa te complaci in situatia curenta si doar atat...deci, de ce ai vrea sa iesi dintr-o stare de bine? ...e greu sa vezi raul din acest "bine", iar de obicei cand il vezi este mult prea tarziu!

Pentru toti cei care au trecut prin experienta iubirii, avantarea cu capul inainte in necunoscut in cautarea feeriei, asumarea unor riscuri si compromisuri pentru bunastarea persoanei de langa, ignorarea, acceptarea sau imbratisarea "defectelor" nu sunt deloc lucruri ciudate. Este simplu sa simti ca el sau ea conteaza mai mult decat tine, iar odata ce ai ajuns in acel punct, deja izolarea amintita anterior devine sinonima cu retragerea in cuplu, cu alegerea desavarsirii vietii in doi, cu dorinta intrinseca si pura de a simti fericirea...iar in clipele acelea, fericirea ta devine viata cu celalalt, momentele, surasul, atingerea, mirosul, privirea, gandul...tot ce ai nevoie este in fata ta, iar acea persoana din viata ta este totul pentru tine! – iar odata ajuns aici, te afli pe culmile unui munte arcadic, dar pe o margine a unei prapastii foarte abrupte. Te simti implinit emotional, insa te plimbi orb la abisul caderii...

Dintre cei care au cunoscut iubirea, multi au trecut de asemenea prin devastarea decaderii, teroarea sfarsitului! Capacitatea de a suporta finalitatea unui lucru in care stii ca te-ai implicat atat, care ti-a ocupat un loc atat de crucial si curpinzator in viata tinde vertiginos catre zero cand realizezi cu adevarat ca s-a terminat. Poti argumenta ca este greu sa treci peste o corigenta la romana, ca este greu sa treci peste o operatie la plamani, ca este greu sa treci peste indepartarea de familie, ca este greu sa treci peste moartea unui prieten drag...insa cum poti numi atunci

sentimentul care te incearca atunci cand stii ca ceea ce fusese pentru o buna vreme *toata* viata ta s-a terminat si te trezesti singur, gol, incapacitat, debusolat si fara nicio plasa de siguranta, pentru ca ai crezut, in naivitatea ta “copilaroasa” ca nu vei avea nevoie niciodata de una?! – desi toata viata ti s-a spus sa nu spui niciodata niciodata... In final, ajungi din adolescentul increzator si visator un fel de carcasa goala, plutind singura pe o mare larga (un punct *prea* mic intr-un neant *prea* vast); ajungi sa te retragi mai departe din “noi” in “eu??...care eu??”

Atlasul gesturilor cotidiene

Gesturi. Primul gand ce mi-a trecut prin minte cand la o ora oarecum matinala mi-a fost adresata o intrebare simpla. O intrebare ce nu o voi mentiona inca deoarece va parea oarecum inutila, dar in schimb voi propune o alta: Care e prima lectie la scoala?

Invatarea unui gest ce presupune doua degete ridicate de niste pici dornici de necunoscut care cu entuzasmul lor pueril aproape scot ochii invatatorului. Dar dupa evolutia complicata si pe alocuri anevoioasa in scoala, toti uita de prima lectie si atunci ramane doar unul. Unul? Un deget care ne aduce cu gandul la o calitate „esentiala” a elevilor de azi si anume nesimtirea cu care i-a inzestrat sistemul. Si totusi putem spune ca nu e chiar vina lor, ci e doar reactia involuntara la adaptare.

Apoi mi-a zburat mintea la priviri. Motivul ar putea fi sustinut de vorba acea din popor, „Ochii sunt oglinda sufletului”. Trecuta insa (pare-se) prin sistem, mi se pare ironic daca nu chiar malitios sa vad inocenta unui „bobocel” de clasa intai distrusa de institutia aflata la baza societatii, scoala. Dar ce doare cu adevarat e aroganta elevilor dobandita in cei 12 ani de scoala in tara noastra draga care te invata ca mitocania e singura cale de a te descurca. Ansamblul devine din ce in ce mai sumbru daca stai si recapitulezi evenimentele din ultimii ani amestecate cu lipsa de respect, cu schimbul de cuvinte pline de ura si cu profesori scosi din clasa in lacrimi. Toate acestea reprezinta degradarea unei intregi societati care se zbate sa supravietuiasca, care si-a schimbat valorile si pare sa nu se poata ridica. Acea societate am putea s-o ridicam noi, elevii. Problema principala e ca ne dam seama inca din frageda pruncie ca ne putem descurca doar si

impetuozitatea copilariei la adolescentul de acum, blazat, fara spirit de initiativa?

Intotdeauna in situatiile de genul acesta apare obsesia luciditatii. Care e momentul exact al schimbarii, al caderii pe o panta descendenta? Cred ca la mine acel punct de plecare a aparut intr-o zi in care cineva m-a intrebat “Ce vrei sa faci in dimineata asta? Evadeaza din programul tau de duminica si hai sa facem ceva nebunesc!” si... n-am stiut ce sa spun. Parca o gaura neagra imi inghitea toata imaginatia, toata energia, toata buna dispozitie. “Dar, hai, speram ca macar azi sa propui tu ceva...” In timp ce replica imi revine in minte realizez ca punctul de plecare ar trebui sa se afle in alta parte... intr-o zi in care am ramas fara idei. Ce? Cum? Unde?

Nu reuesc deloc sa urmaresc inapoi, filmul merge automat inainte, aratandu-mi “progresiva mea lipsa de imaginatie” asa cum m-a diagnosticat la un moment dat un prieten. Aceasta afectiune m-a indepartat usor-usor de toti si de toate. M-a indepartat de scoala. O lipsa de idei a inceput sa transpara in lucrari, in examene, in proiecte. Notele mele au luat-o pe o panta descendenta fara a exista un motiv anume. Parintii au incercat sa fie ingaduitori, dar treptat au devenit consternati de apatia mea. Imi rasuna in urechi vorbele mamei “Tocmai tu, copilul nebunatic, curios si plin de idei? Ce s-a intamplat cu tine?” As fi vrut sa ii zic, dar ... n-am facut-o. Nu i-am zis nimic de frica de a-mi fi respinse ideile, de a-mi prelua altii ideile, frica prezenta acolo ca un monstru din basme. (metafora de copil mic). Nu i-am zis nimic de automatismul care e adeseori salvator. E atat de simplu sa te lasi luat de val, de ideile altora. E o stare care te moleseste.

Vad in somn fata fetei care a fost gasita moarta in parc. Zece pastile i-au fost suficiente. Cel mai trist e ca prietenii au inceput sa ma evite. Simt raceala lor care e, paradoxal, cauzata de starea mea. Si el si ea si ei s-au departat.

Nimic nu mai are sens si eprubetele cu acetati din laborator imi apar salvatoare. Doar o gura din acel praf dulce si... totul e gata. N-o sa mai fiu si deci nu o sa mai pot fi pasiv, apatic si lipsit de idei...Dar de ce e atat de sarat? Si de ce inca imi bate inima? Dar de ce...?!

ca rezultat final. Este datoria noastra, poate mai mult ca orice, ca fiinte morale, sa incercam sa nu lasam delasarea sa continue...mai ales cand exista atatia indivizi ce dovedesc in mod constant si curent ca natura umana poate fi (sau este) caracterizata de perseverenta, ambitie si pura determinare!

Si daca fiecare din cei sase miliarde si jumatate ar realiza ca “every action causes a reaction”; ca indiferent de cat de nesemnificativa pare o actiune, ea va avea un ecou chiar daca il constientizezi sau nu. Implicandute, facand ceva diferit de “restul gastii”, vei starni macar niste indoieli; si atata timp cat ceilalti pun in calcul posibilitatea debarasarii de lenea patologica care ii caracterizeaza, vom creste cu totii mai frumos.

Filmul

A fost doar un vis. Un vis frumos, in care totul era perfect, incredibil de perfect. Se facea ca eram altul. Altcineva. Sau nu chiar altcineva, cat altfel. Poate nici macar altfel. E greu de spus daca era ceva schimbat la mine; in schimb, cu siguranta eram privit diferit de ceilalti. Toata lumea ma cunostea, toti ma apreciau si veneau la mine daca aveau ceva de facut. Imi cereau sfatul si eu paream capabil sa rezolv orice problema, orice situatie neprevazuta. Eram un lider. Eram important. Eram cineva.

Doar un vis... Acum voi merge la masa, voi sta din nou la a doua masa de pe stanga, acelasi loc din fiecare zi, aceleasi trei felii de salam si un bot de unt. Am momente in care ma cuprind ganduri sadice care implica un cutit si pe cei care alcatuiesc “meniul de la cantina.” Dupa masa voi merge pe teren sa vad daca pot sa ma bag si eu la un fotbal. In fiecare zi acelasi lucru, aceleasi actiuni repetate la nesfarsit, pana ajung sa isi piarda orice farama de atractivitate, de pasiune. Nici nu pot sa zic daca imi mai place fotbalul, incep sa cred ca poate nu mi-a placut niciodata. E o monotonie distructiva, o stare ce ucide treptat spiritul. Intrezaresc in ceata memoriei vremurile in care nu eram atat de plictist... atat de plictisitor. Cand am trecut de la picuiul care in fiecare zi nascocea cate un nou joc, aducand parintii pana la disperare cu vitalitatea

intr-un singur fel, dictat de zicala „Eat or be eaten” si astfel mitocania devine modul nostru de supravietuire.

Poate parea absurd ca am ales sa ignor „potentialul” cuvintelor ce formeaza vocabularul elevilor. Dar, daca stai pentru un moment sa observi ce se intampla in jur, m-ai putea intelege! Incearca sa nu auzi nici un sunet, ci doar sa te uiti la cativa pustani de clasa a 8-a. Ai sa vezi ca iti sunt de ajuns cateva secunde si o privire directa ca sa-i cunosti. Majoritatea plini de sine, mandri de numele firmei de pe tricou, se cred stapanii lumii si nimic nu le poate sta in cale. Problema e ca toti si-au insusit aceleasi valori gresite care le dicteaza viata si e trist ca multi au realizat problemele si au ales sa se conformeze lor.

Iar pentru a-mi respecta promisiunea, trebuie sa va impartasesc intrebarea ce mi-a fost adresata: „Care sunt „calitatile” elevului din ziua de azi?” Raspunsul meu: nesimtirea.

Alegeri de elev

Ceea ce te face sa cresti frumos, sa evoluezi e acumularea de experienta. Aceasta se formeaza prin participarea la tot felul de activitati, prin implicarea in cat mai multe proiecte. Totusi, ceea ce domina comportamentul tinerilor/neinitiatilor este lipsa de implicare. Acest lucru se datoreaza in mare exemplului dat de cei din jur prin adoptarea aceleiasi atitudini. De asemenea, acest “fenomen” apare atat in cazurile in care activitatile vizate nu ar avea succes (lucru ce ar putea fi justificat intr-o masura), cat si in cele in care acestea au un grad bun de reusita. Mai mult, ei chiar ajung sa critice, sa judece si implicit sa descurajeze. O astfel de atitudine demonstreaza ipocrizie, deoarece ei nu s-au implicat oricum si deci nu au depus nici un efort pentru a realiza ceva. Din pacate, acest lucru nu se observa doar la colegi si prieteni, ci si in familie. Astfel, tinerii ajung sa isi piarda increderea in ei insisi (treptat), fiindu-le frica sa se implice in diferite activitati deoarece s-ar putea face de rusine daca ar esua. O situatie ilustrativa ar fi participarea impreuna cu niste colegi in clasa a XI a la un concurs de postere. Nimeni nu se implicase in afara de noi, prin urmare am fost singura echipa ce a reprezentat clasa. In ciuda acestui fapt, am fost criticati si judecati din cauza rezultatului relativ slabut. O astfel de atitudine mi s-a parut atunci si inca mi se pare condamabila, dar nu a fost

destul incat sa ma faca sa ma dau batut. Nu ar trebui sa ne lasam influentati negativ de asemenea persoane. La urma urmei, vointa proprie si o oarecare doza de obstinatie ar trebui sa fie suficiente pentru a te putea ridica deasupra valului de blamari mai mult sau mai putin meritate...

Un alt factor ce determina neimplicarea este lipsa de experienta. Trebuie reamintit faptul ca toti au inceput de la zero si au avansat gradat. Nimeni nu s-a nascut expert intr-un domeniu. Desi la inceput lucrurile merg mai greu, odata cu acumularea experientei (atat prin victorii, cat mai ales prin infrangeri), totul va decurge mult mai usor. Un exemplu ar fi decizia mea de a participa la un concurs online de informatica international. Initial nu aveam prea multa experienta, trebuia sa invat multe lucruri noi si sa imi schimb perspectiva asupra a tot ceea ce stiam despre concursurile de informatica. Desi la inceput nu faceam tot ce stiam deoarece nu aveam experienta cu noul sistem, prin perseverenta si incapatanare dusa pana la "ofitca" am reusit sa urc treptat dinspre coada clasamentului spre primele locuri. Prin urmare, cea mai importanta decizie poate fi considerata implicarea intr-o activitate sau simpla participare la un eveniment, abia apoi urmand alegerea caili pe care o vei urma pentru a-ti putea indeplini scopurile. E oricand preferabil sa te gandesti cum sa imbunatesti o prestatie mai putin buna la o activitate decat sa regreti ca nu ai participat la ea.

Cei cu initiativa, cei care se implica trebuie incurajati mai ales daca sunt lipsiti de experienta si actioneaza bazandu-se pe entuziasm. Momentul in care am organizat cu niste colegi un concurs m-a facut sa realizez ca simpla participare la respectivele activitati constituie un sprijin de pret. La prima editie, evident, nu am avut sponsori importanti sau un sistem foarte bine format, dar o data cu acumularea experientei, dupa ce ne-am facut un renume si am perfectionat sistemul lucrurile au inceput sa mearga din ce in ce mai bine. Acest lucru s-a datorat atat profesorilor care ne-au sustinut, cat si elevilor care au participat la concursul organizat de noi. Imi amintesc mai ales de o fetita foarte entuziasmata care a participat la prima editie. Voia din toata inima sa castige memory stick-ul care era drept premiu pentru locul I (si intr-un final chiar l-a castigat). Pur si simplu, ca organizator, vazand concurentii atat de pasionati, am vrut sa continuu sa mai organizez si alte editii. Putem deduce astfel ca este important rolul fiecarui om ce se implica intr-un eveniment, nu numai al celor care l-au

initiat. Acesta va avea succes, de cele mai multe ori, prin participarea a cat mai multi oameni in proiect.

Din pacate, in zilele noastre lumea se implica in activitati doar pentru un castig material. Unul din momentele cand acest mod de gandire a iesit la iveala a fost cel in care cativa colegi am vrut sa organizam de Craciun o petrecere la care sa invitam atat elevi cat si profesori. Desi ideea era foarte buna, trebuia gasita o echipa mai mare care sa lucreze la acest eveniment. Una din problemele majore era impartitul castigului. Noi, initiatorii ideii, voiam sa donam banii, iar cei care intentionau sa adere la proiect intentionau sa pastreze banii pentru a "nu-si ocupa timpul cu ceva neproductiv". Nu numai ca si-ar fi format o idee despre cum se organizeaza un astfel de eveniment, dar ar fi fost si distractiv (chiar si productiv, desi castigul nu ar fi fost in bani). Mi se pare cel putin ciudat ca ne-a luat atat de mult timp sa formam o echipa pentru organizarea unei petreceri... a durat mult mai putin sa formam o echipa pentru organizarea unui concurs.

Putem remarca o neimplicare generala si la nivel politic sau in activitati de voluntariat. O asemenea pasivitate afecteaza mediul in care traim, comunitatea in care am copilarit, tara a carei cetateni suntem. Faptul ca la alegerile electorale tinerii nu voteaza, motivand ca: "am ceva mai bun de facut", "nu imi convin candidatii deci nu ma duc la vot" reprezinta o dovada concludenta. Aceste tipuri de atitudini contribuie la ascensiunea parvenitilor si a ipocritilor in societate. Prezenta la vot, in special a tinerilor (ei pot privi obiectiv problema si majoritatea pot determina ce candidati merita intr-adevar sa fie alesi), este necesara pentru asigurarea ascensiunii politice a persoanelor competente. In cazul in care nu exista un astfel de candidat, se poate pur si simplu stampila in afara tuturor zonelor candidatilor :)

Privind in ansamblu, observam un "trend" in crestere in societatea curenta. Tinerii (si nu numai, presupun) tind sa se implice din ce in ce mai putin in...orice! Acest lucru atrage la randul sau o propagare continua a ideii si implicit a lipsei de populatie activa. Este datoria noastra ca oameni sa-i ajutam pe cei neinitiati pentru a putea la randul lor capata experienta. Este datoria noastra ca semenii sa ajutam la randul nostru, chiar si daca doar "de pe bara" acei oameni care chiar se implica, chiar iau initiativa, chiar se ridica la cerintele oricarei sarcini si accepta posibilitatea esecului